

Борис Априлов

НЕ ПИПАЙ КУФАРА !

Адаптация за куклен театър, създадена със съгласието на автора по едноименното му произведение за реализиране на спектакъл в ДКТ Пловдив от режисьора Славчо Маленов.

Действащи лица:

ЧАРЛИ – фокусник

ДИМБИ – човече

ДОМБИ – човече

МОКСИ – магаре

ЛИСКО – лисиче

ГЛАСОВЕ –

Пловдив 1984 г.

На сцената излиза актьор облечен с фрак, цилиндър и куфар в ръка. Това е Чарли. Той говори в трето лице, като явно има предвид себе си.

ЧАРЛИ Кой ли не се е губил в тая гора, много се изпогубиха, нямам време да ги изброя, но се загуби и Чарли, нали го знаете – Чарли фокусникът, е, това е вече прекалено. Гората беше голяма, попаднеш ли в нея, трудно ще се измъкнеш, но все пак – това е Чарли, пътуващият фокусник с фрак, цилиндър, ръкавици, известен по села и градове, на него никоя гора не можеше да му се опре. Но тук се обърка. Искаше да я пресече, да скъси пътя си, полута се няколко часа и се загуби.
Най-после излезе на някаква полянка, постави куфара и седна да си отдъхне. В клоните пееха птички. Въздухът беше прозрачен и пълен с аромати.
"На хубаво място се загубих – помисли си Чарли. – Заблудих се, но попаднах в красива местност."
Той хвърли магическата си пръчка на земята, тя се изправи, като забодена, а фокусникът се излегна с намерение да послуша птиците.
Някои пееха спокойно, други припряно - далечни и близки гласове: тъжни, весели и дебели – Чарли реши да ги преброи, но се отказа. По негови пресмятания гласовете бяха поне един милион.

/Чува се вик за помощ./

ГЛАС Помощ!

ЧАРЛИ Фокусникът се изправи. Ослуша се.

ГЛАС Помощ!

ЧАРЛИ Чарли подскочи и побягна към най-гъстата част на гората.
/Излиза. Връща се./ На полянката останаха само куфарът и магическата пръчка, изправена като свещ. /Излиза./

/Влиза Димби, малко дребничко момченце на четири, пет или шест години, но всъщност едва ли някой би могъл да му даде повече от три. Той си пее:/

ДИМБИ Аз съм Димби, Димби, Димби,
Аз съм Димби, Димби, дом!

Аз съм Димби, Димби, Димби,
Аз съм Димби, Димби, дом!

/Вижда куфара./

Я! Откакто се помня, тази полянка си е само полянка, без каквито и да е примеси. Охо! Ясно е че трябва да бягам.

/В същия миг се дочува друга песен песен. Димби се скрива в храстите и чака. Влиза Домби, който си пее:/

ДОМБИ Аз съм Домби, Домби, Домби,
Аз съм Домби, Домби, Домби дим!
Аз съм Домби, Домби, Домби,
Аз съм Домби, Домби, Домби дим!

/Вижда куфара./

А! О! Ееее! Невероятно!

ДИМБИ Аха, аха!

ДОМБИ Какво!

/Домби се обръща бавно и за доказателство че не го е страх си тананика/

ДОМБИ Аз съм Домби, Дом...

ДИМБИ Стой! /Домби се заковава на място/ Върви! /Домби Тръгва отново/ Стой! /Домби спира/ Ха-ха-ха! Димби изскача от храста/

ДОМБИ Ооо, Димби, здравей! Реших да се разходя до този куфар и обратно.

ДИМБИ И аз.

ДОМБИ И ти ли си до куфара?

ДИМБИ Аха... Наистина е много хубаво. Стигаш до куфара и се връщаш.

ДОМБИ Оказа се че на куфара пише нещо.

ДИМБИ И на мен така ми се стори. Искаш ли да прочетем какво пише на куфара?

ДОМБИ Тъкмо щях да ти предложа същото.

/Тръгват внимателно, оглеждат се./

ДИМБИ Защо ме държиш за ръката?

ДОМБИ Обичам да държа приятелите си за ръка, когато се приближавам до куфар. Особено, ако до куфара се е изправила пръчка.

ДИМБИ А!... Виж, Домби!...Преди малко тук пишеше нещо.

ДОМБИ Наистина! Онова дете го имаше, го няма и аз трябва...

ДИМБИ Какво?

ДОМБИ Отивам да пия вода.

ДИМБИ Няма смисъл. Ще бягаме заедно.

/Започват да се оттеглят, но чуват нова песен и се скриват в храстите. Влиза Мокси./

МОКСИ Аз съм Мокси, хо хо!
Мокси Мокси Мокси мо!

/Вижда куфара./

А, не!... На мен не минават!... Само на мен – не!... Такива, разни ми ти куфари, дете се търкалят по полянките – не!... Аха! И пръчки! Стърчащи!

ДВАМАТА Стой!

МОКСИ Добре. /Спира./

ДОМБИ Горе ръцете!

МОКСИ Нямам ръце!

ДИМБИ Защо нямаш?

МОКСИ Забранено ли е?

ДОМБИ Да!

МОКСИ Но аз съм Магаре.

ДИМБИ Забранено е!

МОКСИ Добре. Няма вече... Отивам си. Фактически аз се разхождах, но вече се разходих, и се прибирам.

ДВАМАТА Ха ха ха!

МОСКИ /Обидено./ Много смешно, няма що!

/Чува се друга песен. Тримата се скриват бързо в храстите. Влиза Лиско./

ЛИСКО Аз съм баба Меца, йе!
Баба меца, йе, о, йе!

/Вижда куфара./

А! Куфар!... Човек не може да се разходи спокойно... Върви си, пее си и изведнъж – куфар!... Остави това, ами до куфара все ще се скрие някой да те изплаши.

/Тримата разочаровани излизат./

ДОМБИ О, Лиско, здравей!

ЛИСКО Какво правите до този куфар?

ДИМБИ Чудим се!

ЛИСКО Защо?

ДИМБИ На куфара имаше надпис.

ДОМБИ И изведнъж няма надпис – няма нищо.

ЛИСКО Как да няма? Вижте!

/Всички поглеждат. Надписът се е появил отново./

МОКСИ Да се махаме. Този куфар прави каквото си ще!

ДИМБИ Виж! Отново изчезна!

МОКСИ Да се измитаме!

ДОМБИ Ами да! Не ми е приятно да гледам как нещо ту го има ту...

ЛИСКО Мълчете!

/Напрегната тишина./

МОКСИ Още ли ще мълчим?

/Тишина./

МОКСИ Докога?

ЛИСКО Докато помисля.

ДОМБИ Губим време за бягане.

/Надписът затрептява и изплува леко. Приятелите се отдръпват назад в храстите. Лиско излиза малко напред/

ДИМБИ Къде отиваш?

ЛИСКО Този куфар ме интересува... Ще ми се да го отворя.

МОКСИ Чухте ли?... Абе, вие, чухте ли какво каза този луд?

ДОМБИ Чухме.

МОКСИ Не е ли луд? Намерил кой куфар да отвори!

ДОМБИ Лиско, върни се!

ЛИСКО Не мога! Ако не го отворя, ще се презирам цял живот.

ДИМБИ Моля ти се, Лиско!... Не виждаш ли, че това не е обикновен

куфар?

/Лиско сякаш не чува. В този момент той мисли на глас:/

ЛИСКО Да... Точно така!... Нещо, което е затворено, трябва да се отвори това знам аз... Видиш ли нещо неизвестно направи така че да ти стане известно...

ДОБМИ Кой каза така?

ЛИСКО Говоря по принцип. Трябва да се открива. Да се намират нови неща. Колкото може повече, защото представяте ли си, ако трябва да живеем само със старите неща?

МОКСИ Това си го казвал, казвал...

ЛИСКО Да Мокси, казвал съм го, но така се откриват новите земи и морета, пък и планетите.

МОКСИ Но никой досега не е тръгнал да та отваря случайни куфари!

ЛИСКО А защо не? Кажи де, защо не?

МОКСИ /Вика раздразнено./ Защото е куфар, а не планета! Има разлика между куфарите и планетите!

ДИМБИ Разликата си личи от пръв поглед!

ДОМБИ Никой не те бие по пръстите да отваряш куфари!

ЛИСКО Защо не? Представете си, че в него има нещо много интересно!

МОКСИ Да си вървим! Аз съм магаре и не ме интересува какво има в разни ми ти куфари. Слушайте мен, вътре има нещо много страшно!... Или пък нещо друго.

ЛИСКО Да де, това искам да знам. Стойте тук. Ще го отворя сам.

ДОМБИ Димби, моля те, спри го!

МОКСИ Защо да го спираме? Нека си върви. Достатъчно го спираме. Хайде!

ДОМБИ Ох! Всъщност и на мен ми се проверява.

МОКСИ Ми иди отваряй и ти!

ДОМБИ Е, предпочитам други да отварят, пък аз само да проверявам.

/Лиско бавно пристъпва напред. Лапите му внимателно опипват земята, опашката лази по тревата. Нагоре стърчат само ушите, готови да доловят и най-малкия шум. Никой не смее да проговори. В същия момент куфарът бавно започва да се накланя и ляга с капака нагоре./

ДОМБИ Ттттой легна!

ДИМБИ Легна!

МОКСИ Бббягайте!

/Всички избягват. Лиско се появява от противоположната страна страна./

ЛИСКО Ей! /Куфарът се поклаща/ Слушай куфаре, няма да ме уплашиш. Разбери, каквото и да направиш, ще те отворя. /Куфарът се поклаща одобрително/ Не ме е страх. Хората се качиха на луната, а аз от един куфар... Ела де, ела малко насам! /Куфарът се премества./ Не толкова! /Куфарът се оттегля./ Така ми харесваш. Ще се разберем... Каква е тази пръчка? /Пръчката се клати от радост./ За първи път виждам подобно приятелство. Куфар и пръчка... . Пръчко, ела! /Пръчката се приближава./ Прекаляваш! Не разбираш от шега. /Пръчката се заковава на място./ Така те искам. Извинявай, но нямам доверие на пръчки! И на куфара нямам доверие. Струва ми се, че е пълен с нещо тайнствено. А вие познавате ли ме? /Пръчката и куфара се клатят./ Да или не? /Отново се клатят./ Не ви разбирам... Аз съм Лиско. Ако ви заразправам, ще остарееете да ме слушате. /Тръгват към него./ Не!.. Върнете се!

ДИМБИ На нас ли викаш?

ЛИСКО Всички ли сте тук?

МОКСИ Всички.

/Пръчката скача и застава до носа на Лиско./

ДОМБИ Лиско, виж!

ЛИСКО /На себе си./ Сега ще става, каквото ще става! На секундата трябва да решавам: да бягам или да не бягам?

ДОМБИ Страх ли те е?

ЛИСКО Нне!

МОКСИ Ами! Ще се пукнеш от страх!

ДИМБИ Можеш ли да я пипнеш?

ЛИСКО Кое?

ДИМБИ Пръчката.

ЛИСКО Коя пръчка?

ДОМБИ Тази дето ще ти извади очите!

ЛИСКО Аха! Какво да я направя?

МОКСИ Да я пипнеш. Можеш ли?

ЛИСКО Кой аз ли?

МОКСИ Не, вуйчо ми!

ЛИСКО Стига да искам, но не искам.

ДОМБИ Поискай де! Май че те е страх!

ЛИСКО Кой, мен ли? /На себе си./ "Сага е моментът. Ако се претраша – ще им затворя устите".

МОКСИ Майчице, как го е страх!

ЛИСКО Виж! /Протяга ръка. Пръчката стои спокойно. Той я погалва./ Видяхте ли?

- ДИМБИ Брей тоя Лиско! Пипна я!
- ДОМБИ Видяхте ли как я пипна?
- МОКСИ Казах ви че е луд! Лудите пипат всичко, каквото им падне.
- ЛИСКО Мокси, ти няма ли да я докоснеш?
- МОКСИ А, благодаря, от тук си личи, че е световна.
- ЛИСКО Тогава, да преминем към куфара, а?
- ДОМБИ Ти върви, ние идваме!
- ЛИСКО Да не избягате?
- МОКСИ А, моля ти се!
- ЛИСКО Предлагам да говорите в хор. Така ще ме насърчавате най-добре
- ДИМБИ Добре. Ще говорим в хор.
- /Лиско запълзява към куфара, а говорящия хор се оттегля
 в храста:./
- ХОРЪТ Лиско ще отвори куфара!
 Лиско ще отвори куфара!
- /Лисичето спира и се оглежда./
- МОКСИ Насърчаваме ли те добре?
- ЛИСКО Доста.
- ХОРЪТ Хайде Лиско!
 Хайде, Лиско!
 Готово Лиско!
 Страшен си!
- /Лисичето посяга към металическата ключалка. Нещо изщрака и
 хорът млъква. Напрегната тишина. Мокси не издържа./
- МОКСИ Свидетели сте, че бях против! Сега ще видите Какво ще стане!

Не може току тъй да се отваря! Отварят се врати, консерви, писма, тенджери, лимонади, прозорци...

ДИМБИ А какво се правят куфарите?

МОКСИ Носят се!

ДИМБИ Къде?

МОКСИ Къде!... Заради куфарите са построени гари, летища, пристанища... Бе, какво ще ти разправам на тебе!... Лиско е луд ще знаеш!

ДИМБИ Ще ида и аз да видя какво има вътре.

МОКСИ Какво може да има! Куфарски работи!

ДИМБИ Лиско!

ЛИСКО Кажу.

ДИМБИ Какво има вътре?

ЛИСКО Ела и виж!

/Димби страхливо се приближава./

ДИМБИ Да погледна ли?

ЛИСКО Вместо да говориш – погледни!

ДИМБИ Я!

ЛИСКО Точно така!

ДОМБИ Димби, какво има вътре?

ДИМБИ Разни неща.

ДОМБИ Какви неща?

ДИМБИ Разни. И интересни и страшни.

- МОКСИ Тогава затваряйте!
- ЛИСКО Ела ти да го затвориш!
- МОКСИ Който го е отворил, да си го затвори! Нали Домби?
- ДОМБИ Аха... Димби! Мислиш ли, че ако видя ще се уплаша?
- ДИМБИ Ела интересно е!
- ДОМБИ Тръгвам!... Мокси, няма ли да дойдеш?
- МОКСИ Хм. Ще видим. Ти иди и ми разкажи!
- /Домби тръгва с подсвиркване, като гледа уж нещо много интересно в небето. Стига до куфара и казва:/
- ДОМБИ Ееее!
- МОКСИ Какво?
- ДОМБИ Много е гот?
- МОКСИ Ох! Дръжте ме, идвам!
- /Мокси надзърта през главите на приятелите си/
- МОКСИ Хм! Нищотии!
- ДОМБИ Какво?
- МОКСИ Нищотии, викам! Разни ми ти кутии!... Да го затваряме, защото не ми се гледат кутии!
- ЛИСКО Да но какво има в кутиите! Там е въпросът. Ще отворя тази.
- МОКСИ Пак ще отваряме! Цял живот ще отваряме!
- ЛИСКО Ако не щещ, бягай!
- МОКСИ Да, много добре! Вие тук ще си отваряте каквото ви скимне, пък аз – бягай!

- ЛИСКО Тогава остани!
- МОКСИ Да, но вие непрекъснато отваряте!
- ЛИСКО Внимание, отварям!
- /Кутията изгърмява. Отвътре изскача огромен букет
 цвeтя. Мокси, се втурва и подушва цветята./
- МОКСИ Не миришат. Шумят, като книжни. Да отворим друга.
- /Всички се обръщат към него./
- ЛИСКО Внимание! Мокси предлага да отваряме! Отварям!
- /Този път загърмява наистина, хвърчат искри, с глух тътен се
 надига облак. Всички избягват. Скрит в хрaста, Лиско кашля./
- ЛИСКО Тежко е да си откривател. Неблагодарна работа. Уж откриваш
 нещо ново, а откритието ти внезапно експлодира и те прави на
 прах.
- ГЛАС “Лиско! – обади се вътрешният му глас.”
- ЛИСКО Какво?
- ГЛАС “Представяш ли се колко откриватели са се превърнали на прах!”
- ЛИСКО Не ми говори!
- ГЛАС “И въпреки туй се явяват все нови откриватели!”
- ЛИСКО Тежко им!
- ГЛАС “С това приключи забележителният разговор между Лиско и
 неговия вътрешен глас.”
- /Лиско вика приятелите си/
- ЛИСКО Димбии!.. Домбии!... Моксии!
- ГЛАС Кой викаа?

- ЛИСКО Аз!
- ГЛАС Кой си ти?
- ЛИСКО Аз съм Мокси!... Твоят приятел!... Елате да ви покажа как се отварят кутии...
- /Зад гърба му се появява фокусникът./
- ЧАРЛИ Много ли ще отваряш?
- ЛИСКО Добър ден!
- ЧАРЛИ Ти ли викаше за помощ?
- ЛИСКО Кога?
- ЧАРЛИ От половин час някой вика за помощ, а все го няма.
- ЛИСКО А, да. Това е една гадна сврака, научила се да вика за помощ и вика постоянно.
- ЧАРЛИ Защо?
- ЛИСКО Ами взела си го за песен.
- ЧАРЛИ Аха! За птичи сигнал. Оригинално!
- ЛИСКО Оригиналните ставаме много. /Въздъхва./ Не оставихме място за нормалните
- /Чарли го поглежда и се засмива приятно./
- ЧАРЛИ Ей, хлапако, какво представляваш?
- ЛИСКО Лиско!
- ЧАРЛИ Аха... Кой Лиско?
- ЛИСКО Ако ви заразправам, ще мръкне и ще съмне трийсет пъти...
- ЧАРЛИ Охоо!

- ЛИСКО Но сега съм зает. Отварям пакети с експлозии.
- ЧАРЛИ Да не си пиротехник?
- ЛИСКО Не, аз съм Лиско... Отначало отворих един куфар...
- ЧАРЛИ Ей, аз пък търся една полянка.
- ЛИСКО Каква полянка?
- ЧАРЛИ Ами, полянка... Оставих там някой неща... Понеже каза куфар, разбираш ли?
- ЛИСКО Какъв куфар?
- ЧАРЛИ Голям, с надпис "Не пипай!"
- ЛИСКО Какво значи: "Не пипай!"?
- ЧАРЛИ Това значи: Не пипай куфара!
- ЛИСКО Вижте какво, това е мястото на което де се разделим.
- ЧАРЛИ Така ли?
- ЛИСКО Внезапно се сетих, че имам неотложна работа.
- ЧАРЛИ Нали беше зает с някакво отваряне?
- ЛИСКО Всъщност, ако знаех да чета, нямаше да се занимавам с отваряне на куфари...
- ЧАРЛИ Аха! И?
- ЛИСКО Всъщност, отворих всичко на всичко две кутии... Двечки... Няма да го усуквам: готов съм да понеса последствията.
- ЧАРЛИ Аха! И гръмна ли добре?
- ЛИСКО Не ти е работа! Приятелите ми се намериха чак на другия край на гората. Това е полянката.
- ЧАРЛИ А къде ми е...

- ЛИСКО Ей там.
- /Чарли разглежда разхвърляния куфар и взема пръчката./
- ЛИСКО Ще ме биете ли?
- ЧАРЛИ Не. Ще ми отнеме много време. Ако те започна... ще мръкне и ще съмне трийсет пъти...
- ЛИСКО И вие ми харесвате!...
- ЧАРЛИ Много си хитър!
- ЛИСКО Вие сте един от първите, който ми го казва.
- ЧАРЛИ Ти ли отвори кутиите?
- ЛИСКО Аз.
- ЧАРЛИ Направи ли поне някой фокус?
- ЛИСКО Нещо като квартална вечеринка с край до зори.
- ЧАРЛИ Все много знаеш. Кога ще дойдат приятелите?
- ЛИСКО Момент. Димби!
- ДИМБИ Тук съм. Добър ден.
- ЧАРЛИ Добър ден.
- ЛИСКО Домби!
- ДОМБИ Ваш ли е куфара?
- ЧАРЛИ Мой.
- ЛИСКО Мокси!
- МОКСИ За всичко е виновен Лиско!
- ЧАРЛИ Нищо.

/Чарли взема една кутия./

МОКСИ Пак ли ще взривяваме?

ЧАРЛИ Не. Искате ли фокуси?

ВСИЧКИ Да!

ЧАРЛИ Какво е това?

ВСИЧКИ Кърпа!

ЧАРЛИ А това?

ВСИЧКИ Яйце!

ЧАРЛИ Така! Разгледахте ли ги добре?

ВСИЧКИ Да.

ЧАРЛИ Внимание!... Завиваме яйцето с кърпата, търкаме, търкаме, след това погалваме кърпата с магическата пръчка... И... какво виждаме – яйцето изчезна.

МОКСИ Изчезна, ама в кърпата!

ЧАРЛИ Така ли?

МОКСИ Да!

ЧАРЛИ Може би имаш право.

МОКСИ Такива фокуси ги мога и аз. Завиваш яйцето в кърпата и готово!...

ЧАРЛИ А ти какво искаш?

МОКСИ Да изчезне кърпата, а не яйцето.

ЧАРЛИ Е, много искаш?

МОКСИ Искам я! Това е фокус!

- ЛИСКО Може ли да изчезне кърпата?
- ЧАРЛИ Ще опитам. И тъй... Яйце и кърпа! Така ли е?
- ВСИЧКИ Да!
- ЧАРЛИ Завиваме яйцето в кърпата и започваме да търкаме. Търкаме... И виждаме как кърпата постепенно се смалжава, стопява, смалжава. стопява... Още повече се стопява и накрая изчезва.
- ДИМБИ Наистина изчезна!
- ДОМБИ Това е фокус!
- МОКСИ Този човек ми взе акъла! Кърпата изчезна, видяхте ли?
- ЧАРЛИ Е, Лиско, видя ли как нещо, което го имаше до преди малко, сега го няма?
- ЛИСКО А бе то, че го има, има го, но къде е?... Това се питам
- ЧАРЛИ Хм!
- ДОМБИ Лиско, не виждаш ли, че го няма? Изпари се!
- ЛИСКО Не може да изчезне съвсем. То съществува някъде. Нищо не може да изчезне безследно.
- МОКСИ /Възмутен./ Лиско! От къде тези думи?
- ЧАРЛИ Лиско е прав. Кърпата наистина не се е изпарила.
- ДИМБИ А може ли да се появи?
- ЧАРЛИ Може би... Ще се опитам, но трябва да пазите тишина.
- /Публиката млъква. Настава абсолютна тишина.
- ЧАРЛИ Взимаме яйцето и започваме да го търкаме. Виждаме как кърпата започва да се показва. От начало само едно крайче, после още малко и още малко и накрая – хоп, цялата кърпа.

- МОКСИ Гръмна ме! Простря ми акъла на слънце!
- ДОМБИ Страшен е а?
- ДИМБИ Голям фокусник! Нали Лиско?
- ДОМБИ Той може да накара да изчезнат сума ти неща: Дървета, хора, паяци!
- ЛИСКО Глупости!
- МОКСИ Хайде пак! Лиско пак не вярва!
- ЛИСКО Нещо което съществува не може да изчезне. Понеже ако изчезне, къде ще отиде, във въздуха ли или в земята? Ами ако е във въздуха, то си е във въздуха ако е в земята, то си е в земята, значи съществува.
- ДОМБИ Чичо фокусник, вярно ли е това, което казва Лиско?
- ЧАРЛИ Не знам. Според мене, този който твърди това, трябва да го докаже.
- МОКСИ Другарю фокусник. Лиско твърди, че нищо не може да изчезне безследно... Викам си, защо не го изчезнете него на бърза ръка?
- ДОМБИ Това е идея! Да го видим тогава какво ще прави.
- ЧАРЛИ /Поглежда усмихнато лисичето/ Съгласен ли си?
- ЛИСКО Моля?
- ЧАРЛИ Питам те съгласен ли си?
- ЛИСКО Аз, когато бях в гнездото ни орела...
- ЧАРЛИ Не те питам къде си бил!... Съгласен ли си да те изчезна?
- /Лисичето дава вид, че не чува разговора, а всъщност поглъща всяка дума. В него звучи вътрешният глас на Чарли./
- ГЛАС Ако си сигурен, че няма да изчезнеш, защо не позволиш да те изчезнат? Това е като работата на откривателите – жертваш се и

толкоз! Важното е да докажеш!

ЛИСКО Добре

ЧАРЛИ /Уплашено./ Съгласен!

ЛИСКО Да!

/Приятелите на Лиско едва сега разбират, че работата става сериозна./

ДИМБИ Съгласен си да изчезнеш, така ли?

ЛИСКО Дда.

ЧАРЛИ Застани тук!

ЛИСКО Къде, тук ли?

ЧАРЛИ Не. Тук?

ЛИСКО Защо тук?

ЧАРЛИ Добре. Стой си там.

ЛИСКО А, не – тук! /и застава на съвсем друго място/

/Чарли го поглежда колкото се може по-остро и една успява да съдържа усмивката си/

ЧАРЛИ Приличаш ми на Джурдано Бруно!

ЛИСКО Защо?

ЧАРЛИ Ами той, като тебе... Изгоря на кладата заради убежденията си. Внимание! Сега ще покрия Лиско с тази кърпа и ще го изпаря. Защо трепериш?

ЛИСКО Опашката ми трепери. Тя няма нищо общо с мен.

ЧАРЛИ Сега ще проверим изчезват ли нещата или не. Тимби, мимби, тиритимби! Тиритомба, каратомба! Кайтар-тал-пиво-шул-шул!...

/С рязко движение Чарли вдига кърпата. Лиско е изчезнал. С небрежно движение той хвърля я в куфара и трясва капака.

ДОМБИ А! Какво стана?

ЧАРЛИ Изчезна!

ДИМБИ Ама, вие наистина ли!

ЧАРЛИ Наистина.

ДИМБИ И вече няма ли?

ЧАРЛИ Какво вече?

МОКСИ Да го таквате?

ЧАРЛИ Няма! Пожела си и изчезна. Той стана на пара и скоро ще се превърне в малко бяло облаче. Ей-там горе.

ДИМБИ Ама как? Вече никога ли?

ЧАРЛИ Никога!

МОКСИ /Най-неочаквано заплаква./ Искам си Лискотооо!

ЧАРЛИ Така ли? Това ме изненадва!

ДИМБИ И аз си го искам!

ДОМБИ И аз!

ЧАРЛИ Тихо! Когато ви питах – мълчахте, а сега ревете!... Защо не протестирахте тогава?

ДИМБИ За да видим какво ще стане

ЧАРЛИ И видяхте.

ДОМБИ Вие сте лош човек!

МОКСИ Може да сте човек! Но сте лош!

- ЧАРЛИ Защо аз да съм лош, когато ти се караше с него?
- МОКСИ Не съм се карал. Само му противоречах!
- ЧАРЛИ А защо му противоречеше?
- МОКСИ Защото съм магаре!... Ако не противоречах, как щях да бъда магаре?
- ДОМБИ А бе какво ни залъгвате! Искаме си Лиското!
- ЧАРЛИ Аз пък искам да ми кажете защо?
- МОКСИ Как защо бе, как защо бе?! Защото го обичаме! Затуй!
- ЧАРЛИ Ааааа! Обичате го!
- ВСИЧКИ Да!
- ЧАРЛИ Обещавате ли, че няма вече да го оставяте в беда?
- ВСИЧКИ Обещаваме!
- /Дръпва капака на куфара, измъква Лиско и го слага върху надписа "Не пипай"!/
- ВСИЧКИ Ха!
- ЛИСКО Казах ли ви, че нещо което го има не може да го няма!
- ВСИЧКИ Лиско, Лиско!
- ЧАРЛИ Е, приятели! Как ще наречем приключението, което преживяхме?
- ВСИЧКИ Не пипай куфара!
- ЧАРЛИ А какво ще отвърнем ние?
- ВСИЧКИ Пипай куфара!
- ЧАРЛИ Точно така! Пипай куфара! Отвори го, погледни в неизвестното и ако можеш – направи го известно. Не се страхувай, рискувай и откривай, откривай, откривай!

/Отнякъде зазвучава музика, приятелите се споглеждат, после те всички поглеждат великия Чарли и запяват:

Страхът – това е Нещо
Поставено във мен,
Коего аз си нося,
В сърцето нощ и ден.

То спи дълбоко в мене
И става на крака,
Когато неусетно
Попадна във беда.

Без страх не може всяко
Разумно същество...
Страхът това е сякаш
Предпазно вещество.

Не се страхува само
Последният глупак.
Да, всеки се страхува,
Но важното е как!

К Р А Й